

Forfatter: Heiberg, P. A.

Titel: Udrag fra Rigsdalers-Sedlens Hændelser

Citation: Heiberg, P. A.: "Peter Andreas Heibergs Udvalgte Skrifter", i Heiberg, P. A.: *Peter Andreas Heibergs Udvalgte Skrifter*, udg. af Otto Borchsenius ; Fr. Winkel Horn , 1884, s. 209. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibergpa01val-shoot-idm140167180891728/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Peter Andreas Heibergs Udvalgte Skrifter

Rigsdalers-Bødlens Hændelser.

Nr. 9.

E si folta la ciurmaglia, e spessa
 Per tutto il mondo dei ministri indegni,
 Ch' angol profano, o pur religioso
 Non v'ha, dove qualcun non siano ascoso.
 Vincenzo Rota.

Xi og tyvende Kapitel.

Indledning til det andet Bind.

Naar et Menneske første Gang stikker Pennen bag Øret for at gjøre sin Indtrædelse i den lærde Verden som Forfatter, gaar det ham næsten ligesom Herkules, om hvilken Xenophon*) fortæller efter Praxidikus, at han en Gang, efter at han var kommen til Sjæls Alder, satte sig ved en Korsvej, tvivlsaaelig om, hvad Vej han skulde gaa, og at tvende Fruentimmer hver raadede ham til at gaa sin forskjelligte Vej. Den Fortælling er her dog, at en Skribent finder vel hundrede Veje

*) Memorab. Socrat. L. 2. Cap. 1. hvilken Fortælling uden Tvivl er eftertaget af Lucretius Trøym

E si folta o f v. Eg hoben af uverdige Tjenere bliver tattert og tattert i hele Verden, thi der gives ingen profan, ikke engang en hellig Krog, hvor ikke en af den Slags er skjult — Rota. 1509—75, italiensk Digter.

fer sig, og vel hundrede Muser, som hver for sig indbyde ham til at betrede disse Veje.

Derjom denne unge Skribent kender sig selv og er upartisk nok til at undersøge sine Kundskaber og sin Bekendthed, da vil det ikke falde ham vanskeligt at bestemme, hvad Vej han bør følge, og Tvivlsaaelig vil ikke let finde Sted. Ved saaledes at følge sit Genis Kalb og ingenlunde at vove sig uden for de Strøker, som Naturen eller Oudragelsen har sat for hans Evner, vil det næppe kunne fejle, at jo Skribenten maa, i det mindste noget, overskride Middelmaadigheds Grænser. Har derimod en ung Forfatter samme stolte Tanker og Indbildning om sig selv, som Verden i Almindelighed har om Brinsler, Gyrdler og store Mænd, at de nemlig besidde Duetlighed til alle de Ting i Verden, som et dødeligt Menneske kan give sig af med, saa vil denne dørlige Stolthed lede ham til saa mange Foretagender, der alle overgaa hans Kræfter, at han til sidst endog maa tjene til Latter for Føhelen. En saadan Person vil, naar han blot besidder Evner til i det højeste at jatte Recensjoner ud i Dast, med disse Indbildninger om sig selv upaatvileligen i Morgen med en tykt Strivselighed*)

*) Regter det vel ikke er muligt at forebølge Mispundning, saa vil jeg dog én Gang for alle erklære mig over de Ord: Dørlighed, tykt Uforskammedhed, tykt Dumdriftighed, o. f. v. som jeg hidindtil undertiden har brugt og heretter vil komme til at bruge. Dese Talemaader kan vel næppe fornærme nogen af de enkelte agthare Indlere, som to iblandt os, der hist ved deres Kundskaber og Duetlighed, uden Blindmaget, hene bærer sig Vej til den Øre og Uindberholdelig, som de her udde, og som gaaer i den Bistekreds, hvori de ere satte, uden at foragte Landets Øyen eller at see, at alene de selv og deres Landsmænd ere de, der have antændt det ringe Lys, som brænder i Danmark. Men Talemaaderne angaa deolige Forbudsregter og Sindbeutier, der anse en tykt Sjæl for Forboms og Kundskabers eneste Behiler; der fund vil vende Blaar for en hel Nations Øye med deres tæntzig Collegia tam privata quam privatissima, som dog sams tjene til at vise, hvor lidet de